Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 януари 2017 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Координиране на продажните цени и обмен на чувствителна търговска информация — Регламент (ЕО) № 1/2003 — Член 23, параграф 2 — Таван от 10 % от оборота“

По дело C-618/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 26 ноември 2013 г.,

Zucchetti Rubinetteria SpA, установено в Гоцано (Италия), за което се явяват Condinanzi, P. Ziotti и N. Vasile, avvocati,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват L. Malferrari и F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* * Език на производството: италиански.

Решение

1 С жалбата си Zucchetti Rubinetteria SpA иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 септември 2013 г., Zucchetti Rubinetteria/Комисия (T-396/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2013:446), с което той отхвърля жалбата му за отмяна на Решение C(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „спорното решение“) в отнасящата се до него част, и при условията на евентуалност — отмяна или намаляване на наложената му с това решение глоба.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

2 Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда в член 23, параграфи 2 и 3:

„2. С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават член [101 ДФЕС или 102 ДФЕС] […]

[…]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година.

[…]

3. При определяне на размера на [глобата] се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението“.

3 Този регламент гласи в член 31:

„Съдът разполага с [правомощия за пълен съдебен] контрол върху решения, с които Комисията е [наложила глоба] или [периодична имуществена санкция]. Той може да отмени, намали или увеличи размера на наложената [глоба] или [периодична имуществена санкция]“.

Насоките от 2006 г.

4 В точка 2 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва по отношение на определянето на глобите, че „Комисията трябва да отчита както тежестта, така и продължителността на нарушението“ и че „наложената глоба не може да надвишава максималните размери, определени в член 23, параграф 2, втора и трета алинея от Регламент (ЕО) № 1/2003“.

5 Точки 19, 21, 23, 29 и 37 от Насоките от 2006 г. гласят:

„19. Основният размер на глобата ще се обвързва с [дял от] стойността на продажбите, [зависещ] от степента на тежест[…] на нарушението, умножен[…] по броя на годините на нарушението.

[…]

21. Като общо правило делът [от] стойността на продажбите, вземан предвид, ще се определя на ниво до 30 % от стойността на продажбите.

[…]

23. Хоризонталните споразумения за фиксиране на цените, […], които обикновено са поверителни, поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. С оглед на следваната политика те ще бъдат наказвани с най-тежки глоби. Поради това делът [от] стойността на продажбите, който ще се взема предвид при такива нарушения, по принцип ще бъде в горния край на скàлата.

[…]

29. Основният размер може да бъде намален, ако Комисията установи наличието на смекчаващи обстоятелства, като например:

[…]

— когато предприятието представи доказателства, че неговото участие в нарушението е крайно ограничено и по такъв начин докаже, че по времето, когато то е било страна по [неправомерното] споразумение, то фактически не го е прилагало, като е възприемало конкурентно поведение на пазара: […]

[…]

37. Въпреки че настоящите насоки представляват обща методология за определяне на глобите, особеностите на даден случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретен случай може да обоснове отклонение от тази методология или от границите, посочени в точка 21“.

Фактите по спора и спорното решение

6 Фактите по спора, изложени в точки 1—11 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

7 Жалбоподателят е италианско предприятие, което произвежда и пуска на пазара изключително кранове и фитинги.

8 Със спорното решение Комисията установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, е протекло в различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. под формата на съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на белгийска, германска, френска, италианска, нидерландска и австрийска територия.

9 По-специално в посоченото решение Комисията приема, че установеното нарушение се състои, първо, в координиране от посочените производители на оборудване за баня на годишните повишения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне или координиране на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията установява, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следва годишен цикъл. В рамките на цикъла производителите определят своите ценови листи, които остават в сила най-общо за една година и на тях се основават отношенията с търговците на едро.

10 Засегнатите от спорното решение продукти са оборудване за баня, принадлежащо към една от следните три подгрупи продукти, а именно крановете и фитингите, душкабините и аксесоарите към тях, както и керамичните изделия (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“).

11 Развитите по-специално в Италия антиконкурентни практики били внедрени в рамките на две неформални групи. Първата, която носи името „Euroitalia“, била създадена от предприятия, сред които и жалбоподателят, които провеждали срещи от два до три пъти годишно в периода от юли 1992 г. до октомври 2004 г. В рамките на тази група, която се сформира при навлизането на германските производители на италианския пазар, обменът на информация се отнасял не само до крановете и фитингите, но и до керамичните изделия. Втората неформална група от предприятия, която носи името „Michelangelo“, също включвала жалбоподателя, като тя се събирала няколко пъти в периода между края на 1995 г. или началото на 1996 г. и 25 юли 2003 г. По време на тези срещи обсъжданията се отнасяли до широка гама от санитарни продукти, по-специално до крановете и фитингите и керамичните изделия.

12 Що се отнася до участието на жалбоподателя в срещите на тези две неформални групи, Комисията посочва, че макар жалбоподателят да оспорва правната квалификация на съгласуваните картелови практики, той все пак признава, че е участвал в неподходящи дискусии с конкурентите си. Освен това, независимо от факта дали е прилагал или не разглежданото увеличаване на цените, той имал активна роля в организирането на срещите и обсъжданията, провеждани по време на срещите.

13 По отношение на участието на разглежданите предприятия в установеното нарушение, Комисията приема, че няма достатъчно доказателства, които да позволят да се направи изводът, че жалбоподателят, както и други италиански предприятия, участвали в срещите на Euroitalia и Michelangelo, са си давали сметка за наличието на общ план.

14 Така в член 1, параграф 5, точка 18 от спорното решение Комисията установява, че жалбоподателят е участвал в нарушение, свързано с оборудването за баня на италианска територия в периода между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г.

15 Съгласно член 2, параграф 17 от спорното решение Комисията е наложила на жалбоподателя глоба в размер на 3 996 000 EUR.

16 За да изчисли тази глоба, Комисията се е основала на Насоките от 2006 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

17 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 8 септември 2010 г., жалбоподателят иска да бъде отменено спорното решение в отнасящата се до него част и при условията на евентуалност — да се намали размерът на наложената му глоба.

18 В подкрепа на жалбата си той изтъква три основания, изведени съответно, първо, от допуснати от Комисията грешки при определяне на съответния пазар, второ, от това, че Комисията неправилно е приела, че разглежданите практики представляват нарушение на член 101 ДФЕС, и трето, от допуснати от Комисията грешки и нарушения при изчисляване на размера на глобата.

19 При постановяване на решението си Общият съд, на първо място, отхвърля основанията относно исканията за отмяна на спорното решение в отнасящата се до жалбоподателя част, с изключение на една част на третото основание относно съображенията на Комисията във връзка с прилагането на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“. В това отношение в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че Комисията е допуснала две грешки в преценката, обосновавайки прилагането на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ от по 15 % на факта, че жалбоподателят е участвал в единно нарушение, включващо територията на шест държави членки и трите подгрупи продукти.

20 В точки 138—140 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд приема, че тези грешки в преценката не водят до отмяната на членовете от спорното решение, посочени в исканията за частична отмяна на това решение.

21 Ето защо в точка 141 от обжалваното съдебно решение той отхвърля тези искания.

22 Що се отнася, на второ място, до исканията, предявени при условията на евентуалност, за отмяната или намаляването на размера на глобата, наложена на жалбоподателя, в точка 152 от обжалваното съдебно решение Общият съд също ги отхвърля.

23 В това отношение при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол той приема, че независимо от допуснатите от Комисията грешки, като установените в точка 119 от посоченото съдебно решение, коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ от по 15 % са напълно обосновани с оглед на релевантните обстоятелства в конкретния случай.

24 В резултат на това Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

25 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която Общият съд е отхвърлил жалбата,

— да отмени или намали глобата, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, като същевременно се произнесе окончателно по спора, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

27 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две основания. Първото е изведено от нарушение на правото на Съюза по отношение на изчисляването на наложената му глоба. Второто основание е изведено от несъобразяването на смекчаващите обстоятелства от Общия съд при изчисляването на тази глоба.

По първото основание

Доводи на страните

28 С първото си основание, което се отнася до точки 118, 120—124, 127 и 128 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят поддържа, че Общият съд е нарушил правото на Съюза, упражнявайки контрол върху изчисляването на наложената му глоба, от една страна, като е преценил погрешно тежестта на разглежданото нарушение, а от друга страна, като е нарушил състезателния характер на производството, както и задължението за мотивиране. По-специално Общият съд нарушил член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003, както и принципите на лична отговорност, на пропорционалност и на равно третиране при налагането на санкциите в областта на борбата срещу картелите.

29 Жалбоподателят изтъква, че в точка 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд е застъпил тезата, че разглежданото нарушение, което обхваща територията на шест държави членки и трите подгрупи продукти, не може да се счита за имащо същата тежест като тази на нарушението, извършено на територията на една-единствена държава членка и отнасящо се до две подгрупи продукти. Освен това в точки 120, 127 и 128 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно припомнил обхвата на принципа на пропорционалност, както и този на принципа на равно третиране. Въз основа на тези твърдения Общият съд трябвало в рамките на правомощието си за пълен съдебен контрол да намали наложената глоба, за да вземе предвид по-ниската степен на тежест на участието на жалбоподателя в твърдяното нарушение. След като обаче в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд установил, че Комисията е допуснала две грешки в преценката при разглеждането на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, той потвърждава размера на глобата, което било напълно нелогично и в противоречие с мотивите към това съдебно решение.

30 Освен това подобен извод нарушавал принципите на пропорционалност, на равно третиране и на индивидуализиране на наказанията, по-специално във връзка с поведението на предприятията, установени извън Италия, към които се прилага същата ставка за умножаване от 15 %, но които са нарушили конкурентните правила на територията на шестте засегнати държави членки и по отношение на трите подгрупи продукти.

31 Първоначално Комисията приема, че първото основание е недопустимо, поради факта че жалбоподателят не критикува частта от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, е преизчислил глобата. Именно тази част била единствено релевантната за целите на настоящата жалба. По този начин жалбоподателят се позовал само на точките от посоченото съдебно решение, които се отнасят единствено до контрола за законосъобразност. Освен това грешката при прилагане на правото, която Общият съд допуснал при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол, оставала неясна. Жалбоподателят се позовавал на принципите на пропорционалност, на равно третиране и на индивидуализиране на наказанията абстрактно и общо. За да бъде обаче допустима, жалбата трябвало да посочва ясно правните доводи, изтъкнати в подкрепа на жалбата за отмяна. Освен това от съдебната практика следвало, че Съдът не може да замести

Общия съд и да се произнесе, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, по размера на глобата, освен ако този размер е не само неподходящ, но и прекомерен до степен да бъде непропорционален.

32 Що се отнася до същността на това основание, Комисията изтъква при условията на евентуалност, че в точки 146—150 от обжалваното съдебно решение Общият съд е анализирал подробно всички причини, които са го довели до това да определи коефициента за тежестта на нарушението и допълнителния размер, в конкретния случай 15 %.

33 Комисията подчертава по-специално че коефициент от 15 % е минимален за разглеждания вид нарушение. В това отношение тя все пак добавя, че по същество, противно на това, което, изглежда приема Общият съд, тежестта на подобно нарушение не е непременно различна, ако картелът се отнася до два или три вида продукти или до шест вместо до една-единствена държава членка, при положение че става въпрос за тежко нарушение в светлината на предмета на член 101 ДФЕС, който също е предназначен да защити конкуренцията като такава. Освен това Комисията установява, че разликите, на които се позовава Общият съд в точка 114 от обжалваното съдебно решение, между, от една страна, жалбоподателя, който е участвал в нарушението само в Италия и само по отношение на две от трите подгрупи продукти, и от друга страна, другите членове на картела, участвали в това нарушение на територията на шест държави членки и по отношение на трите подгрупи продукти, вече били отразени в различните стойности относно оборота, които представляват основата за изчисляване на глобите. От друга страна, ролята на жалбоподателя не била второстепенна. В това отношение участието му в разглежданото нарушение продължило дванадесет години, като фактори като броя на жителите и брутния вътрешен продукт (БВП) на Италия били надлежно взети предвид при изчисляването на глобата. Следователно принципът на равно третиране не бил нарушен.

34 Във всеки случай жалбоподателят не можел да изтъква в своя полза потенциална незаконосъобразност, извършена при изчисляването на глобата в полза на други участници в разглеждания картел.

Съображения на Съда

35 В началото следва да се отхвърли възражението за недопустимост на Комисията.

36 Всъщност от писмените бележки следва, че по същество Zucchetti Rubinetteria поддържа, че Общият съд е нарушил принципите на пропорционалност, на равно третиране и на индивидуализиране на наказанията, доколкото не е преразгледал глобата, след като в точка 119 от обжалваното съдебно решение е установил две грешки в преценката, допуснати от Комисията при изчисляване на глобата. По този начин жалбата позволява да се установи с необходимите яснота и точност грешката при прилагане на правото, която опорочавала обжалваното съдебно решение.

37 Следователно първото основание е допустимо.

38 По отношение на същността на първото основание, изведено от това, че Общият съд е нарушил принципите на лична отговорност, на пропорционалност и на равно третиране при изчисляването на глобите, следва да се припомни най-напред, първо, че принципът на равно третиране е общ принцип на правото на Съюза, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Съгласно постоянната съдебна практика този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако това не е обективно обосновано. Второ, видно отново от постоянната практика, що се отнася до определянето на размера на глобата, прилагането на различни методи за изчисляване не бива да води до дискриминация между предприятията,

които са участвали в споразумение или в съгласувана практика в противоречие с член 101, параграф 1 ДФЕС. Трето, Съдът все пак многократно е постановявал, че предходната административна практика на Комисията не служи за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията и че решенията по други дела имат само ориентировъчна стойност по отношение на наличието на дискриминация (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 132—134).

39 По-нататък, постоянна съдебна практика е, на първо място, че задачата за надзор, която член 105, параграф 1 ДФЕС и член 106 ДФЕС поверяват на Комисията, включва не само задължението за разследване и санкциониране на отделните нарушения, но и задължението за следване на обща политика, насочена към прилагане в областта на конкуренцията на принципите, предвидени в Договорите, и към направляване на поведението на предприятията в светлината на тези принципи. Посочената конкурентна политика се характеризира с широко право на преценка на Комисията, по-специално по отношение на определянето на размера на глобите (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 170 и 172).

40 На второ място, за целите на изчисляването на глобата следва да се вземат предвид тежестта и продължителността на нарушението, което налага да се вземат под внимание нормативният и икономическият контекст на разглежданото поведение, естеството на наложените ограничения на конкуренцията, както и броят и значението на засегнатите предприятия (вж. в този смисъл решение от 16 декември 1975 г., Suiker Unie и др./Комисия, 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, EU:C:1975:174, т. 612).

41 На трето място, следва да се съобразят всички фактори, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта на нарушението, както и на поведението на предприятието в хода на административното производство (решение от 11 януари 1990 г., Sandoz prodotti farmaceutici/Комисия, C-277/87, EU:C:1990:6, т. 27).

42 На четвърто място, за да се прецени тежестта на нарушението, трябва да се отчетат голям брой фактори, чийто характер и значение се различават в зависимост от вида на разглежданото нарушение и конкретните обстоятелства във връзка със съответното нарушение. Сред тези фактори според случая могат да бъдат поведението на всяко предприятие, ролята на всяко от тях при създаването на картела, обемът и стойността на стоките, които са предмет на нарушението, както и размерът и икономическата мощ на предприятието, а оттук и влиянието, което то може да упражни на пазара (вж. в този смисъл решения от 7 юни 1983 г., Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, EU:C:1983:158, т. 120, от 9 ноември 1983 г., Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия, 322/81, EU:C:1983:313, т. 111 и от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 89 и 90).

43 Накрая, Съдът би имал основание да установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото предвид неподходящия размер на глобата, само ако размерът на санкцията е не просто неподходящ, но и прекомерен до степен на непропорционалност (решение от 22 ноември 2012 г., E.ON Energie/Комисия, C-89/11 P, EU:C:2012:738, т. 126).

44 В настоящия случай в точки 145—150 от обжалваното съдебно решение Общият съд е анализирал последиците, които трябва да се изведат от констатацията му в точка 119 от това съдебно решение, че при изчисляването на глобата Комисията погрешно е приела, че жалбоподателят е участвал в твърдяното нарушение на територията на шест държави членки и по отношение на трите подгрупи продукти, като по този начин е допуснала две грешки в преценката, обосновавайки прилагането на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ от 15 % на подобно участие.

45 Така в точка 145 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред е констатирал, че при упражняването на правомощието си за пълен съдебен контрол ще приложи Насоките от 2006 г. По-нататък в точка 146 от посоченото съдебно решение той припомня, че приложимите към разглеждания вид нарушение коефициенти съответстват на принципа на пропорционалност върху ска́ла от 0 % до 30 %, що се отнася до коефициента „тежест на нарушението“, и върху ска́ла от 15 % до 25 %, що се отнася до коефициента „допълнителен размер“. Накрая в точка 147 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, като по същество възпроизвежда констатациите в точки 118 и 128 от това съдебно решение, че нарушение, включващо трите подгрупи продукти в шест държави членки, е по-тежко поради географския си обхват и броя на подгрупите продукти от нарушението, в което е участвал жалбоподателят.

46 Освен това в точка 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че фактът, че на предприятията, които са участвали в единно нарушение, включващо територията на шест държави членки и трите подгрупи продукти, трябвало да бъде наложена глоба, изчислена въз основа на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, които да са по-големи от определените за санкционирането на жалбоподателя коефициенти, не може да обоснове възможността Общият съд, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, да наложи на последния глоба, чийто размер не би бил достатъчно възпиращ предвид тежестта на нарушението, в което той е участвал. Така в точка 149 от посоченото съдебно решение той приема, че коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ от 15 % са подходящи с оглед на констатациите в точка 148 от същото съдебно решение и на Насоките от 2006 г.

47 В това отношение следва да се посочи, както по същество поддържа Комисията, че мотивите по-специално в точки 118 и 128, както и в точки 147 и 148 от обжалваното съдебно решение, според които, от една страна, нарушение, включващо трите подгрупи продукти в шест държави членки, е по-тежко от нарушението, в което е участвал жалбоподателят, извършено на територията на една-единствена държава членка и обхващащо само две подгрупи продукти, и от друга страна, на предприятията, участвали в първото нарушение, само на това основание, трябвало да се наложи глоба, изчислена въз основа на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, които са по-големи от приложените към жалбоподателя, са опорочени от грешка при прилагане на правото.

48 Всъщност, ако за да се направи преценка на тежестта на дадено нарушение, а след това и да се определи размерът на глобата, която следва да се наложи, може по-специално да се вземат предвид географският обхват на това нарушение и броят на обхванатите от него продукти, обстоятелството, че дадено нарушение включва по-голям географски обхват и по-голям брой продукти от друго, не може само по себе си задължително да означава, че това първо нарушение, разгледано в неговата цялост, и по-специално с оглед на естеството му, трябва да бъде квалифицирано като по-тежко от второто и като обосноваващо по този начин определянето на коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, които са по-големи от приетите за изчисляването на глобата, с която се санкционира второто нарушение (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 178).

49 Трябва обаче да се припомни, че ако в мотивите към решение на Общия съд се открива нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив се явява обоснован по други правни съображения, такова нарушение не може да доведе до отмяна на решението, а следва да се заменят мотивите (вж. в този смисъл решения от 9 юни 1992 г., Lestelle/Комисия, C-30/91 P, EU:C:1992:252, т. 28 и от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 187 и цитираната съдебна практика).

50 Ето защо трябва да се определи дали допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото може да доведе до отмяната на обжалваното съдебно решение.

51 В това отношение следва да се припомни, че основният размер на глобата включва размера с оглед на тежестта на нарушението и допълнителния размер.

52 Размерът с оглед на тежестта на нарушението е определен в проценти от 0 % до 30 % от стойността на релевантните продажби на засегнатото предприятие за последната година от участието му в картела. Следователно тази стойност е присъща за всяко предприятие, участвало в твърдяното нарушение.

53 Както Комисията правилно приема в съображение 1220 от спорното решение, за да се определи коефициентът „тежест на нарушението“, следва да се вземе предвид по-специално естеството на твърдяното нарушение.

54 Както обаче подчертава Общият съд в точка 104 от обжалваното съдебно решение, картел, който има за предмет координиране на цени, представлява по естеството си едно от най-тежките ограничения на конкуренцията. Следователно Комисията и Общият съд не могат да бъдат упрекнати, че са допуснали грешки при прилагане на правото, като са установили за подобно нарушение ставка на коефициента „тежест на нарушението“ в размер на 15 % и като са приели, че тази ставка съответства на принципа на пропорционалност.

55 Освен това, що се отнася до коефициента „допълнителен размер“, както Комисията посочва в съображения 1224 и 1225 от спорното решение, коефициентът от 15 % е минималната ставка, предвидена в Насоките от 2006 г. Следователно определената ставка е възможно най-благоприятната за жалбоподателя с оглед на скàлата, определена в Насоките.

56 От друга страна, от практиката на Съда следва, че изискуемото разграничение в размерите на глобата съгласно принципа на равно третиране между предприятията, предвид широкото право на преценка, признато на Комисията при изчисляване на размера на глобата, не трябва задължително да се извършва при определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, като присъщите за засегнатите предприятия разлики и обстоятелства могат в конкретния случай да бъдат взети предвид на друг етап от изчисляването на глобата, като например при коригирането на основния размер в зависимост от отегчаващи и смекчаващи обстоятелства съгласно точки 28 и 29 от Насоките от 2006 г. (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 96—100 и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 104 и 105), или пък стойността на продажбите, която се взема предвид за изчисляване на основния размер на глобата, доколкото тази стойност отразява за всяко участвало предприятие значението на участието му в разглежданото нарушение съгласно точка 13 от Насоките от 2006 г.

57 Всъщност, както Съдът вече е установил, целта на тази последна точка е при изчисляването на глобата, наложена на дадено предприятие, като отправна точка да се приема сума, отразяваща икономическото значение на нарушението и относителната тежест на предприятието в него (вж. решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 76).

58 Следователно, доколкото е безспорно, че основният размер на наложената на жалбоподателя глоба е определен, както става ясно от съображение 1219 от спорното решение, в зависимост от стойността на продажбите, реализирани от жалбоподателя на италианска територия, Общият съд е могъл в точка 149 от обжалваното съдебно решение, без да наруши принципа на равно третиране, да определи за целите на изчисляване на глобата, която следва да се наложи на жалбоподателя, коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ със ставка от 15 %, която е равна на ставката, определена за предприятията, участвали в единно нарушение, включващо трите подгрупи продукти и шестте държави членки.

59 Ето защо чрез замяна на мотивите следва да се отхвърли доводът, изведен от това, че Общият съд не е извел никакви последици от констатациите в точка 119 от обжалваното съдебно решение и е нарушил принципите на пропорционалност и на равно третиране.

60 Предвид изложените по-горе съображения първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

61 С второто основание по същество жалбоподателят изтъква, че мотивите, с които Общият съд отхвърля в точка 150 от обжалваното съдебно решение доводите му, изтъкнати срещу отказа на Комисията да намали глобата съгласно точка 29 от Насоките от 2006 г., тъй като е играл само маловажна роля в разглежданото нарушение, са погрешни.

62 В това отношение Общият съд погрешно констатирал, че жалбоподателят не бил доказал, че ролята му в разглежданото нарушение е маловажна, при положение че самата Комисия признала в спорното решение централната роля, която са играли някои други предприятия при установените незаконосъобразни практики. Противно на твърдяното от Комисията и Общия съд, различната или маловажна роля, която е играл жалбоподателят, както и различната степен на тежест на участието в разглежданото нарушение не били отразени в стойността на продажбите на съответните продукти, която образува основата за изчисляване на наложената му глоба, тъй като тази стойност представлява просто изражение на количествен параметър, който няма нищо общо с качествената стойност на действията на засегнатите предприятия.

63 Следователно според жалбоподателя, доколкото Комисията и Общият съд са разгледали по един и същи начин положения, които на практика са абсолютно различни, при положение че неговата роля в тайното споразумение не може да бъде приравнена на ролята на другите предприятия в основата на съгласуваните практики, принципите на равно третиране и за личния характер на отговорността са ясно нарушени.

64 Според Комисията второто основание трябва да се отхвърли като недопустимо и неотносимо. Това основание се отнасяло единствено до изцяло фактически точки и имало за цел само да се преразгледа преценката на фактите. Жалбоподателят по никакъв начин не обяснявал как Общият съд изопачил фактите, както той, изглежда, твърди. Във всеки случай посоченото основание било твърде неясно и неточно, за да е допустимо.

65 Що се отнася, при условията на евентуалност, до същността на второто основание, Комисията отбелязва, че в точки 133—140 и 150 от обжалваното съдебно решение Общият съд, след като е анализирал спорното решение, е установил, че жалбоподателят не може да се ползва от никакво смекчаващо обстоятелство. Освен това съобразяването на подобни обстоятелства не било автоматично, а и жалбоподателят не представил доказателства за тезата си, че е играел пасивна и безкритична роля във въпросния картел. Във всеки случай не можело да се поддържа, че ролята на жалбоподателя е била пасивна, при положение че той е участвал в антиконкурентните практики продължително и усърдно и, както е установил Общият съд в точка 52 и сл. от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят се е възползвал от информацията, получена от други участници в картела.

66 Освен това Комисията отбелязва, че дори доводите на жалбоподателя да са основателни, те във всеки случай били неотносими, доколкото, дори да му е бил определен коефициент от 14 %, наложената му глоба не би била намалена, тъй като размерът на глобата, изчислен като се приложи този коефициент, във всеки случай бил над тавана от 10 % от оборота му.

Съображения на Съда

67 С второто основание жалбоподателят по същество поставя под въпрос мотивите, с които в точка 150 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил доводите, които жалбоподателят е изтъкнал срещу отказа на Комисията да намали глобата, тъй като е играл маловажна роля в нарушението.

68 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването пред Съда се ограничава само до правни въпроси. Следователно единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти, както и представените пред него доказателства. Следователно преценката на фактите и на доказателствата, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване (вж. по-специално определение от 11 юни 2015 г., Faci/Комисия, C-291/14 P, непубликувано, EU:C:2015:398, т. 31 и цитираната съдебна практика, както и, в този смисъл, решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 46 и цитираната съдебна практика). Подобно изопачаване трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактите и доказателствата (вж. по-специално определение от 11 юни 2015 г., Faci/Комисия, C-291/14 P, непубликувано, EU:C:2015:398, т. 32 и цитираната съдебна практика).

69 В настоящия случай под претекст на твърдяно неспазване от страна на Общия съд на принципите на равно третиране и за личния характер на отговорността, жалбата цели на практика Съдът да разгледа отново обстоятелствата по преписката, по-специално въпроса дали, както установява Общият съд в точка 150 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят е участвал активно в привеждането на твърдените практики в действие.

70 Доколкото жалбоподателят нито е изтъкнал, нито е доказал явно изопачаване на фактите или доказателствата, второто основание е явно недопустимо.

71 Като се има предвид, че нито едно от изложените от жалбоподателя основания не е уважено, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

72 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

73 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Zucchetti Rubinetteria SpA да заплати съдебните разноски.

Подписи